

РЕШЕНИЕ

№ 819

гр. Велико Търново , 27.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ в публично заседание на четвърти ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

като разглежда докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело № 20204110102053 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от С. С. Ч. срещу Министерство на правосъдието, осъдителен иск с правно основание чл. 441 ГПК, във връзка с чл. 49 ЗЗД. В исковата си молба ищецът развива съображения, че от страна на ДСИ при ВТРС е наложен запор върху възнаграждението му за труд, получавано по реда на чл. 77-78 ЗИНЗС, както и че от същото за месеците януари, февруари и септември 2019 година са удържани суми, въз основа на запорни съобщения № 12058/26.11.2018 година и № 9914/24.09.2019 година, явяващи се несеквестрируем доход. Твърди, че по този начин са му нанесли вреди, изразяващи се в направените удържки от възнаграждението му за труд, за които вреди ответникът отговаря по реда на чл. 441 ГПК, връзка с чл. 49 ЗЗД. Направено е искане да бъде постановено решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата в размер на 285.00 лева, представляваща имуществена вреда в резултат на незаконосъобразни действия на ДСИ при ВТРС, в рамките на проведеното изпълнително производство, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането. Претендира да му бъдат присъдени направените в производството разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Процесуалният представител на ответника по делото развива съображения, че предявеният по делото иск е процесуално недопустим, а по същество неоснователен,

поради което и като такъв следва да бъде отхвърлен. Посочва, че съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение, но третото задължено лице определя размера на ежемесечните удържки от трудовото възнаграждение на длъжника и превежда сумата на ДСИ. Последният не е длъжен и няма правомощия да проверява дали третото задължено лице изчислява удържките и дали прилага точно разпоредбата на чл. 446 ГПК. Навежда доводи, че на лишените от свобода не са нужни парични средства за задоволяване на минимално необходимите жизнени нужди, тъй като същите са им осигурени от Държавата чрез средства от бюджета на Министерството на правосъдието, поради което в разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС е регламентирано, че на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Претендира да му бъдат присъдени направените в производството разноски.

С Определение № 1471 от 17.09.2020 година ДСИ при ВТРС е конституирана в качеството на трето лице-помагач на страната на ответника по делото. Последната развива съображения за неоснователност на предявения по делото иск.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните по делото, че за събиране на вземанията по изпълнителен лист № 1552 от 25.11.2016 година по НОХД № 1302/2016 година на ВТРС и изпълнителен лист № 671 от 06.10.2017 година по НОХД № 2472/2015 година на ВТРС са образувани изпълнително дело № 203/2016 година и изпълнително дело № 405/2017 и двете по описа на служба „Държавен съдебен изпълнител“ при Районен съд – Велико Търново с длъжник С. С. Ч. . По същите е наложен запор върху вземанията и възнагражденията на длъжника, за което съдебният изпълнител е изпратил запорни съобщения до Затвора - град Ловеч.

Видно от приложеното по делото Писмо, рег. № ИЗ-2094 от 02.10.2020 година на Началника на Затвора – град Ловеч /л. 19/ за отработено време на С. С. Ч. е начислено за 2019 година общо възнаграждение в размер на 2 151.82 лева, от което са му удържани суми по наложени запори по изп. дело № 405/2017 година и по изп. дело № 203/2016 година, както следва: в размер на 75.00 лева от 119.47 лева за месец януари по изп. дело № 405/2017 година; в размер на 75.00 лева от 117.60 лева за месец февруари по изп. дело № 405/2017 година; в размер на 65.00 лева по изп. дело № 405/2017 година и в размер на 65.00 лева по изп. дело № 203/2016 година от 201.60 лева за месец септември, в размер на 65.00 лева по изп. дело № 405/2017 година и в размер на 65.00 лева по изп. дело № 203/2016 година от 201.60 лева за месец октомври, в размер на 48.00 лева по изп. дело № 405/2017 година и в размер на 48.00 лева по изп. дело № 203/2016 година от 145.15 лева за месец ноември и в размер на 50.00 лева по

изп. дело № 405/2017 година и в размер на 50.00 лева по изп. дело № 203/2016 година от 164.17 лева за месец декември.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 441, ал. 1 ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 ЗЗД за вредите причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. За същите вреди, причинени от държавен съдебен изпълнител, отговорността е по чл. 49 ЗЗД. По аргумент от разпоредбата на чл. 278 ЗСВ Държавният съдебен изпълнител е в трудови правоотношения с Министерство на правосъдието, поради което за вреди, причинени от негови действия към увреденото лице ще отговаря именно възложителят на работата при условията на чл. 49 ЗЗД. В отношенията между работодателя и работника по учредената трудовоправна връзка действие ще имат разпоредбите на чл. 203-206 КТ, като с нормата на чл. 206, ал. 3 КТ изрично е уредено правото на регрес, което възниква в полза на работодателя, обезщетил третите лица за причинените от служителя вреди. Отговорността е за виновно противоправно поведение на съдебния изпълнител, изразяващо се в нарушение на процесуалните норми по провеждане на принудителното изпълнение, което е довело до настъпването на имуществена вреда за длъжника, като следва да бъде установена причинна връзка между деянието и вредите, както и техният размер.

В случая по делото ищецът основава исковата си претенция на твърдението, че ДСИ е наложил запор, съответно събрал по изпълнителните дела суми от възнаграждението му за труд, получавано по реда на чл. 77-78 ЗИНЗС, поради което с предприетите действия съдебният изпълнител е насочил принудителното изпълнение към парични суми, които са несеквестрируеми по закон.

В тази връзка следва да се има предвид, че несеквестрируеми са тези имуществени права на длъжника, относно които съдебният изпълнител не разполага с процесуална власт да възбранява, запорира и продава – т.е. несеквестрируемостта е забрана за принудително изпълнение върху определени имуществени права на длъжника, която забрана е изрично предвидена в закона. Несеквестрируемият доход на длъжника е гарантиран от държавата минимум средства, необходим за физическото оцеляване както на самия длъжник, така и на лицата, които той издържа. В разпоредбата на чл. 446 ГПК е уреден общият режим на секвестрируемостта на принудителното изпълнение, но в с нормата на чл. 78, ал. 3 ЗИНС са предвидени особени правила относно секвестрируемостта по отношение на лицата, лишени от свобода, поради което именно те следва да намерят приложение в случая по делото. Съгласно чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС, на лишените от свобода могат да се правят удържки

съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, а според чл. 57, ал. 1 ППЗИНЗС, удръжките по член 78, ал. 3 ЗИНЗС се изчисляват по реда на чл. 446 от ГПК върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците.

В приложеното по делото Писмо, рег. № ИЗ-2094 от 02.10.2020 година на Началника на Затвора – град Ловеч /л. 19/ - неоспорено от страните по делото, са посочени получаваните от ищеца нетни възнаграждения за положения от него труд, т.е. тези, които остават след приспадане на ДОД. Така за месец януари 2019 година допустимите с оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС удръжки са в размер на 79.65 лева; за месец февруари – 78.40 лева; за месец септември и месец октомври – 134.40 лева; за месец ноември – 96.76 лева и за месец декември – 109.44 лева. В този смисъл удръжките, които са правени от възнаграждението на ищеца в изпълнение на наложените запори, са в размер, който е по-малък от 2/3 от получаваното нетно възнаграждение, съответно - администрацията на Затвора - град Ловеч е извършила законосъобразно удръжките. Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства не се установява наличието на първия правопораждащ елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане - противоправно поведение. Освен това следва да се има предвид и обстоятелството, че в изпратените запорни съобщения изрично е посочено, че удръжките следва да се извършат при спазване разпоредбите на чл. 446 ГПК т.е. в случая единственото задължение на съдебния изпълнител е било да установи наличието на вземане на ищеца и да изпрати запорно съобщение. Т.е. дори от възнаграждението на ищеца да бяха правени удръжки, които да засягат несеквестируемата част от същото, то отговорността не би била на съдебния изпълнител. С оглед липсата на един от елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, не се налага обсъждане на останалите, относно наличието на вина и причинна връзка с резултата.

Неоснователно в тази насока се явява и възражението на ищеца във връзка с разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013г., ОСГТК на ВКС. Следва да се има предвид, че полаганият от ищеца труд не е такъв по трудово правоотношение, респективно - получаваното възнаграждение не е трудово по смисъла на КТ, за какъвто се отнася цитираното тълкувателно решение. ЗИНЗС предвижда изрично, че полаганият от лицата, лишени от свобода труд има за цел тяхното поправяне и ресоциализиране, като полагането на този труд се извършва не само за получаване на възнаграждение, а и по повод последици, различни от присъщите за едно трудово правоотношение – за приспадане на част от наказанието, за замяна на един режим с друг и други.

Освен това институтът на несеквестрируемостта е предвиден с цел да осигури необходимия екзистенц-минимум, т.е. за да защити длъжника от поставянето му в ситуация, при която същият да не може да посреща и най-елементарните си ежедневни нужди. В тази връзка следва да се отбележи, че в [чл. 84](#), ал. 1 и [ал. 3 ЗИНЗС](#) изрично е предвидено, че лишените от свобода имат право на: 1/ безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; 2/ непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие; 3/ самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието; 4/ здравно осигуряване от момента на задържането; здравните вноски на лишените от свобода са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на правосъдието, като работещите получават повишена дажба храна, съобразена с характера на извършената работа. Т.е. лишените от свобода на практика са поставени в ситуация, при която не са им нужни парични суми за задоволяване на минимално необходимите жизнени потребности, именно поради което и по отношение на тях не съществува законово изискване реално да получават възнаграждение в размер на минималната работна заплата за страната, а за извършването на удръжки от възнаграждение за положен труд са приложими цитираните по-горе норми, които се явяват специални по отношение на ГПК.

Не на последно място, следва да се има предвид, че налагането на запови по двете изпълнителни дела е надлежно съобщено на ищеца по реда на чл. 46 ГПК, обстоятелство което не се оспорва и от самия него. Липсват както твърдения, така и каквито и да е доказателства, същият да е обжалвал насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо – чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК. В този смисъл дори от принудителното изпълнение да са произлезли вреди за ищеца, какъвто не е настоящият случай, то причина за последните е бездействието на длъжника, а не на действията на съдебния изпълнител, т.е. не би могло да възникне деликтно вземане. В този смисъл е и Решение № 132 от 23.07.2020 година по гр.д. № 3781/2019 година на IV г.о. на ВКС.

Мотивиран от всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав приема, че по делото не се установи да е налице противоправно поведение на съдебния изпълнител, за което отговаря ответникът, в резултат на което да са причинени вреди на ищеца. Липсата на един от кумулативно присъщите на деликтната отговорност елементи води до неоснователност на предявения иск с правно основание чл. 441, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 49 ЗЗД, поради което и като такъв същият следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ищецът следва да бъде

осъден да заплати на ответника направените от него разноси. Същият е представляван от юрисконсулт, поради което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 37 ЗПП му се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева, определено от съда в размер на минималния такъв, предвиден в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 НЗПП, тъй като процесуалният представител на ответника е изготвил и подал единствено писмени молби по делото.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **С. С. Ч.** от град Велико Търново, ул. "Марно поле" № 32, с ЕГН ***** срещу **МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО** – град София, ул. „Славянска“ № 1, БУЛСТАТ 000695349, иск с правно основание чл. 441, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 49 ЗЗД за **СУМАТА в размер на 285.00 лв.** /двеста осемдесет и пет лева/, представляваща имуществена вреда, в резултат на незаконосъобразни действия на ДСИ при ВТРС Светлана Стайкова, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, като неоснователен.

ОСЪЖДА С. С. Ч. от град Велико Търново, ул. "Марно поле" № 32, с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на **МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО** – град София, ул. „Славянска“ № 1, БУЛСТАТ 000695349 **СУМАТА в размер на 100.00 лв.** /сто лева/, представляваща направени от него разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника – Държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Велико Търново.

Препис от решението да се връчи на страните по делото, чрез процесуалните им представители.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____